

15 söndagen efter Den Heliga Trefaldighets dag

Tom Hardts postilla, första årgången

Evangelium: Matt. 6:24–34.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna söndag, vars evangelium handlar om att vi inte skall göra oss bekymmer, om att vi skall se på *"fågglarna under himmelen"* och på *"liljorna på marken"*, står den mycket välvalda rubriken: *"Den angelägnaste omsorgen"*. Denna formulering rymmer den avgörande punkten denna dag, nämligen att bekymmerslösheten, det också för denna världens människor eftersträvansvärda oberoendet av det yttre, frigjordheten från tingen, bara kommer av en upptagenhet av evangelium, av de inre, andliga tingen, av Guds rike. Det heter ju i dag från Jesu läppar: *"Nej, söken först efter hans rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder"*. Hela denna söndags evangelium är byggt just på evangelium, på att *"hedningarna"* ropar sitt onda *"Vad skola vi äta?"*, på att åhörarnas benägenhet att tala och tänka på samma sätt beror av att de är *"klentrogna"*, icke öppna för tron, Ordet och Ordets gåva. Så finns det alltså icke någon genväg till bekymmerslösheten förbi evangelium. *"Fågglarna under himmelen"* och *"liljorna på marken"* låter sig alltså inte ryckas ut ur evangeliet och serveras som inspirerande naturbetraktelse, som med hjälp av predikantens vältalighet gör åhörarna bekymmerslösa, bohemiska och frigjorda från världsliga ting. I själva verket är evangeliets fåglar och liljor på det allra närmaste knutna till syndaförlåtelsens och barnskapets värld; det heter ju *"likväl föder eder himmelske Fader dem"*. Allt är sett och framställt utifrån det faktum, att Sonen genom Ordet och dopet insatt oss i barnskapet hos *"eder himmelske Fader"*, och att för denna tro Guds godhet blir synlig, tillgänglig och överväldigande i det ständiga flödet av godhet, som genomströmmar skapelsen, föder fåglarna och kläder liljorna.

Detta är något annat än den Guds uppenbarelse, som sker utan evangeliets förmedling, som kan *"förstås genom hans verk"* i skapelsen. (Rom. 1:20) Det är en kunskap, som aldrig förändrar hjärtat, och som faller under domen: *"Om en människa icke bliver född på nytt, så kan hon icke få se Guds rike"*. (Joh. 3:3) All den hedniska stortalighet, som alltför gärna bollar

med orden ur dagens evangelium, är som den blindes tal om ljuset, är vältalighetblomster, intellektuella ordfyverkerier utan grund i hjärtats innersta. Den, som återigen står i Guds rike, som talar och tänker i tron, smakar i dag den sanna sötman av Jesu ord. Härom säger vi sammanfattningsvis sålunda:

- I. **den andeverkade tron tror Guds godhets ständiga gåvoström,**
- II. **den andeverkade tron har ständigt att kämpa med klentron,**
- III. **den andeverkade tron återvänder ständigt till Ordet om Guds godhet.**

I. Den andeverkade tron tror på Guds godhets ständiga gåvoström.

Ofta låder vid påståendet *"Gud är god"* något av det alltför självklara, om inte t.o.m. något av det löjligen. Ändå är läran om Guds godhet, om Guds godhets ständiga gåvoström, mestadels okänd, mestadels vrängd och stympad. Guds godhet, hans goda styrande, inskränks till frälsnings- och helgelseverket eller till vad som kallas bönhörelse. I det förmenta mörkret antas så godheten plötsligen blixtra till. I läran om skapelsen förutsätts naturlagarna bara undantagsvis ge utrymme för ett eller annat s.k. gudomligt ingripande. Vad som sålunda återstår strider mot gudstrons fundament, upphäver den helt och hållet. Gud, den evige, allsmäktige, allvetande och allestädesnärvarande Guden, förkunnas ju av d.h. Skrift sålunda: *"Säljas icke två sparvar för en skärv? Och icke en av dem faller till jorden utan eder Faders vilja. Men på eder äro till och med huvudhåren räknade."* (Matt. 10:29 f.) Vi är i varje stund och på varje plats omvärvda och burna av Guds handlande, Guds vilja, Guds godhet, ja, *"Herren är god mot alla och förbarmar sig över alla sina verk"*. (Ps. 145:9) Gud låter våra pulsar slå, låter luften genomtränga våra lungor, låter solen värma våra kroppar, ja, låter tiden och rummet bära och gestalta vår tillvaro. Allt detta är Guds godhets ström.

II. Den andeverkade tron har ständigt att kämpa med klen tron.

Det faktum, att Jesus har öppnat sin mun för att förkunna för oss dagens evangelium, det faktum, att Den Helige Ande har fäst det på d.h. Skrifts blad genom sin gudomliga ingivelse till apostlar och evangelister, allt detta försäkrar oss om nödvändigheten att förkunna och predika om dagens ämne. Allt detta har inte skett för intet. Det har haft goda skäl. Vi är av oss själva nämligen vända bort från Guds godhets ständiga flöde, är just "klen trogna", ropar med alla otrogna hedningar: "Vad skola vi kläda oss med?" Vårt kött, som vi alla intill dödens stund drar med oss, är så beskaffat. Liksom Gud gett oss buden, därför att vi av oss själva är böjda till att bryta mot dem, gav han oss ordet: "Gören eder alltså icke bekymmer", därför att vi bekymrar oss. Det är fel att någonsin föreställa sig den kristna tillvaron som lyft ovan alla dessa bekymmer, att utmåla den kristna människan som det helgon, som hon blir först i evigheten, då synden, döden och djävulen övervunnits. Så är farhågorna, rädslan, bekymret inget motbevis mot vårt kristna nådastånd, vår tillhörighet till Gud, men väl ett bevis på nödvändigheten av dagens predikan, av Guds Ords ständiga tilltal för att fördriva otron och ersätta den med tron.

III. Den andeverkade tron återvänder ständigt till Ordet om Guds godhet.

Den tro, som verkligen är tro, som således är ett verk av Den Helige Ande, vet om sitt ursprung, vet om att trons källa är Den Helige Andes undervisning i Ordet. Därför skall vi, om vi vill förbli kristna, fylla våra sinnen med ordets tilltal, lära oss det utantill, ofta upprepa det som en sköld mot alla Satans angrepp. Allt detta har av Satan skickligt brännmärkts som naivt, som söndagsskolemässigt, som omoget. Dock gäller det just att vara som ett barn, att inte tro sig visare än Ordet, att känna sin brist, som ständigt måste fyllas. När anfåktelsen kommer, när mörkret tycks falla, när utvägarna är spärrade, skall vi för oss själva upprepa ord som "Söken först efter Guds rike och hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder. Gören eder alltså icke bekymmer för morgondagen, ty morgondagen skall själv bära sitt bekymmer." Här är botemedlet mot misströstan. Här är motgiftet mot Satans alla onda ingivelser. Härifrån strömmar på nytt levnadsmod och glädje. Här ges kraften att fortsätta kampen för tron, för evangelium, som inte låter sig föras i en värld av grått missmod, av fruktan för vad som väntar bortom nästa hörn. Här ges kraft att inte övervinnas av Satan utan nå ett saligt slut och en evig glädje.

Amen.